

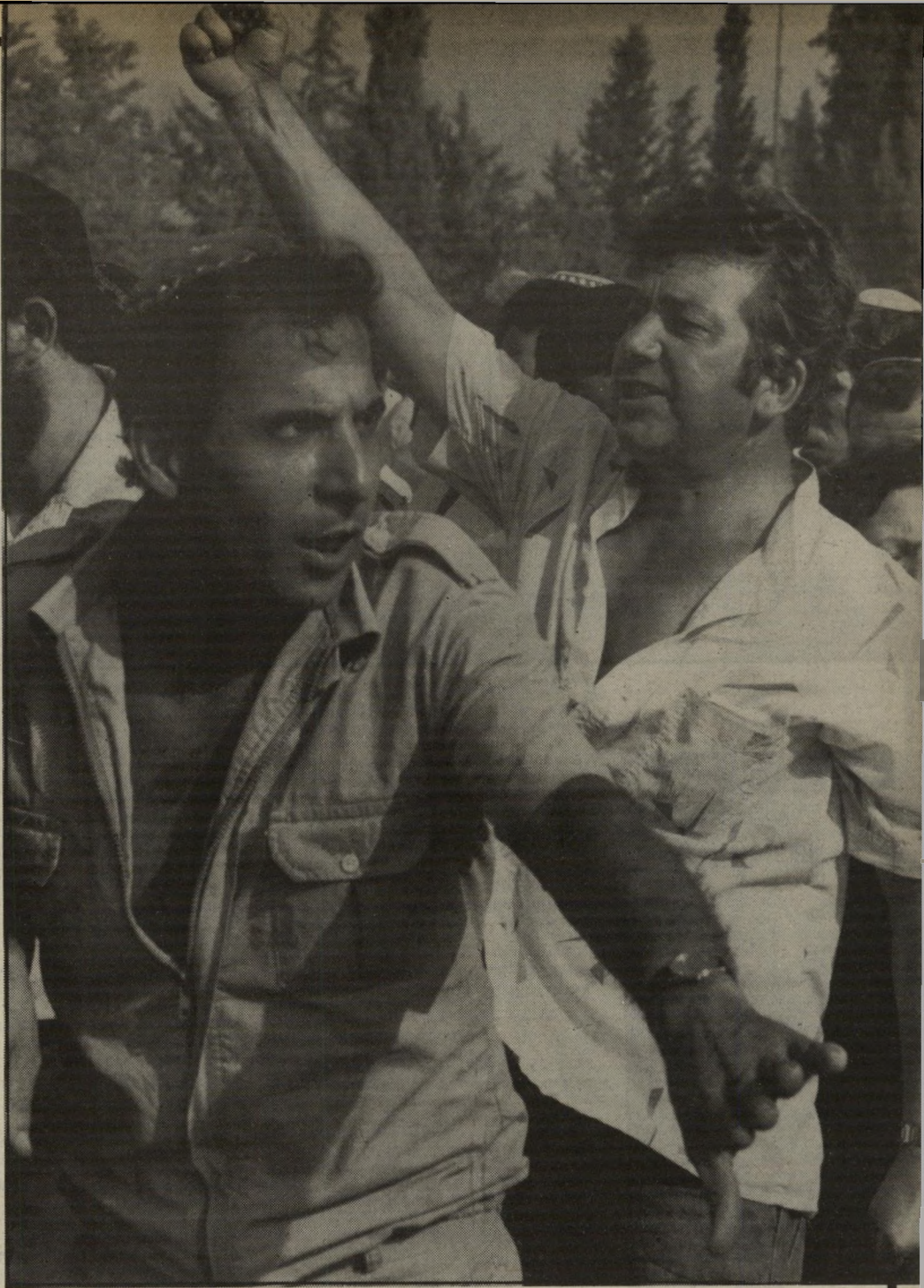
**המפכ"ל סירב לאפשר לאב לדבר
על לב בנו - השוטרים סירבו
לשאת ולתת על כניעתו -
וכשנורה למוות לא היה נשק בידו**

ליירות כדי להרגו!

איציק מתעכב, אז מישל ירה יריה אחת באוויר. איציק יצא לחלון וצעק מלמעלה: "מה אתה רוצה?" או מישל אמר לו: "הם עושים לי אמבוש, כוא מהר!" איציק לא ירד, ואמר: "השוטרים מחזיקים אותי פה." אז מישל אמר: "אתה לא יורה, אני יורה בהם!" זאת אומרת כי ובבת שלי. השוטרים נתנו לאיציק לרדת למטה והמשכנו לנסוע. מאחורינו היו איזה 50 או 60 ניידות. **האח ג'בי:** הגעתי לחלון בניידת של מישטרה, שרדפה אחרי מישל. נכנסתי אליו לאוטו בשביל לדבר איתו ונסעתי איתו. בדרך אמרתי לו שיסגר את עצמו. **הנהג איציק:** אפילו כשהוא איים שהוא יירה, לא פחדתי ממנו, כי אני מכיר אותו. האמנתי בו. **קלרדין:** המשכנו לנסוע לכיוון בת ים, ומשם לנסצינה. מישל רצה להסגיר את עצמו במישטרת רחובות, כי הוא אמר שבמישטרת חולון מר ביצים. תירדקנו בנסצינה, ואז הודיעו בקשר שאני פצועה. זה לא היה נכון. הוא לא פגע בי.

כשמירי ישבה לידו, לא ראו אותה מהחלון, אז מישל אמר לה לשבת עם הבריקים על המושב, כדי שיראו אותה מהחלון ולא יירו בו. הרגשתי שהוא לא מסוגל לעשות לנו שום דבר רע. באמצע הדרך הילדה ביקשה לעצור, כי היא רוצה לעשות פיפי. מישל אמר לה שתעשה במיכנסים, אבל אחר־כך סגר את החלון כדי שהיא לא תתקרב. מישל רצה בעצם להגיע לדוד שלו בחולון. אנחנו נסענו בראשון, רמת אליהו, תל־גיבורים ואזור. בחולון, ברחוב התותחנים, עצרנו את האוטו. מישל ביקש לעלות לדודה שלו ולבקש מפתח לאוטו של הדוד. הוא גם ביקש להגיד לשוטרים מסביב שיעזבו אותו ואת המקום, כי הוא רוצה להסגיר את עצמו. אחר־כך ביקש לדבר עם קצין בכיר. אמרו לו שבא קצין בכיר, אבל זה לא היה נכון.

ירו אחרי שהתעלף!
איציק הנהג עלה לדוד ואנחנו נשארנו במכונית. כשראינו ש־

והניפו אגרופים באוויר. הם לא יכלו להבין מדוע ירו השוטרים בצעיר יפה־התואר. הזעם בקהל נגד המישטרה היה רב. למרות שחלק מן המלווים היו שוטרים.

אבלים וזועמים קרובי משפחתו של מישל בוחבוט הלכו אחרי הארון אל הקבר. צעקו בזעם: "מוות למישטרה!"

רגיל, רק הגיב בצורה קצת חריפה. היה עצבני. בהתחלה הוא שלט במצב, אבל במשך הזמן הוא נראה יותר ויותר מבוהל.

שאמו התלוננה לפני כמה חודשים שהוא היכה אותה. הבית שלי היה כשבילו מיקלט, לא היה לו איפה להיות. הוא לא האמין שיחפשו אותו אצלי. מישל נכנס להלם, ורק לדירה של אמא שלו, כדי להתחבא. מישל פחד מהמדרוניקים, כי פעם הם הרביצו לו מכות. הם באו לחפש אותו עם אלות ביד.

בדירה של אמא שלו הוא נכנס מתחת למיטה. שם היה מונח הרובה של אחיו החייל, ג'בי, שהיה בחופש מהצבא. הוא לקח את הרובה, בא אליי הביתה וביקש ממני לבוא איתו. לא האמנתי שהוא מתכוון ברצינות. הוא אמר רק שהוא רוצה להיעלם מהשוטרים. לא פחדתי. ירדתי כמו שאני, בלי נעליים. מישל אמר לשכן שלנו, איציק איצקוביץ, "תביא את המפתחות של האוטו שלך". איציק אמר לו שאבא שלו לא מרשה לקחת את האוטו. אז מישל איים עליי ברובה ואמר שאם איציק לא יביא את המפתחות של האוטו — יהיה פה רצח.

בינתיים באו המישטרה. מישל נכנס ללחץ. הוא צעק לאכרחו, מפקר מישטרת רחובות: "אם אתם לא מסתלקים, אז אני יורה!" בשתיים בלילה יצאנו באוטו. איציק נהג, ומישל ישב מאחור, ביני ובין הבת שלי, מירי, בת־ה־6. מאחורינו הניידות. נסענו לכיוון ראשון־לציון. אני מכירה את מישל טוב. הייתי בטוחה שלא יפגע בי. הוא נראה לי

מדוע מישל בוחבוט צריך היה לי מות?
תחקיר מיוחד שערך העולם הזה, יום אחרי ששוטרי היחידה המיוחדת למילחמה בטרור ירו בצעיר כדי להרגו. מגלה גירסה שונה מזו שראגה צמרת־המישטרה להפיץ אחרי האירוע הטרגי ומסקנות הקצין הבורק, ש־קבע כי המישטרה פעלה על פי הנהלים.

העדה המרכזית היא קלודין פרץ. שכנתו הרחובותית של בוחבוט, ש־היתה מיודדת איתו. ביום השני השבוע

מאת
בן־ציון ציטרין
ומיכאל רותם
צינוריים
ענת סרגוסטי
וציון צפריד

היא תיארה בהרחבה את האירועים המזעזעים של הלילה הטראגי. **סיפורה קלודין:** בלילה, 12.30 חזרנו עם מישל מבילוי בבית־קפה. כשהגענו לשכונה, אמרו לו שהמישטרה היתה אצלי בבית וחיפשה אותו. מישל היה מבוקש בגלל זה

להסתער — בכל מחיר?

כאשר יש מגמה כזאת לגבי חוטפים — לא חשוב אם הם ערבים או יהודים. האנשים המתאמנים לטפל בחטיפה כך, מוכחרים למעול כך בכל מיקרה. מבלי להבדיל בין ערבי ויהודי, פיגוע חבלני או פלילי. הגישה לחטיפות פליליות היא — בעולם, ולפעמים גם בארץ — שונה לגמרי. מרכיבים את החוטף בדיבורים, מונים אל דיגוסותיו, מתישים אותו. מנסים להרגיע אותו, מפגישים אותו עם בני־משפחתו. מניחים להוריו לדבר עימו פנים אל־פנים או ברמקול. ועוד ועוד. כך נהגו פעמים רבות בארץ. למשל במיקרה של לקיחת בני־ערובה של לידיה איש מופרע בחולון. מפקד־המחוז ד"ר אברהם תורגמן, הביא בסבלנות רבה, ותוך הסתננות עצמית, לסיום הפרשה. השבוע נהגה המישטרה אחרת. ברגע שהזעיקה לעניין את היחידה למילחמה בטרור (הקרויה ימ"ם), קבעה למעשה שיש לטפל במישל בוחבוט כמו בטרוריסט. למרות שלא היה חוטף אמיתי. לא נתנו לאביו לדבר עימו. לא איפשרו שום תיווך. ירו מייד כדי להרוג ופצעו את בני־הערובה. הדבר מאשר עד כמה מסוכן ליצור נורמות חריגות לגבי פיגועים חבלניים: מה שנעשה אתמול לערבים, נעשה היום ליהודים.

גודלו של מישל בוחבוט נחרץ ברגע שהוחלט להתייחס אל הפרשה כאל חטיפה. לגבי חטיפה, יש בישראל מגמה ברורה: לא לקחת שום סיכון, להרוג את החוטפים אם יש הספק הקל ביותר לגבי ביטחון בני־הערובה — גם אם ההסתערות עצמה מסכנת את חיי בני־הערובה. במיקרה — ואולי במיקרה — אירעו הדברים בדיוק באמצע המישפט הקצרצר של תת־אלוף יצחק מרדכי (ראה עמוד 4) כשהיה כבר ברוח לגמרי שכל מערכת־הביטחון מתייצבת מאחורי מרדכי, מעשהו ושיקוליו. כפי שהגדיר זאת ה"רמטכ"ל: "ההסתערות היא ערך". במיקרה — ואולי לא במיקרה — היה אסף חפץ בתפקידו הקודם קצין בצבא — ראש החוליה שהסתערה על האוטובוס בכביש־החוף ב־1978. במהלך הסתערות זו נהרגו כל החוטפים ולמחות חלק מבני־הערובה על־ידי המסתערים. גם אז היתה המגמה החד־משמעית: להסתער ולחסל את החוטפים. אותה מגמה היתה ברורה בפרשת האוטובוס בקו 300, שהולידה את פרשת יצחק מרדכי. נערכה הסתערות. שני חוטפים נהרגו בו במקום יחד עם אחת הנוסעות. ושני האחרים נהרגו (או מתו) בתום הקרב.